

13. Bog gleda mene!

Sveti Janez Vianey, župnik v Arsu, je večkrat videval tamkajšnjega kmeta, ki se je vračal s polja ali odhajal tja, da se je ustavil pred cerkvijo. Naslonil je svoje orodje na zid ob vratih in stopil v cerkev. Tiho in pobožno je dolgo sedel v cerkvi, na koncu pa spoštljivo pokleknil in odšel naprej po svojih opravkih. Janeza Vianeya je dajala radovednost, kaj ta mož dela v cerkvi. Nekega dne ga je počakal, ko je odhajal iz božjega hrama in ga vprašal, kaj v cerkvi počne. Kmet mu je odgovoril: »Usedem se v klop in gledam Jezusa in On gleda mene«. Župnik je bil presenečen, kako preprosto je znal ta mož poklekniti pred Najsvetejše in ga častiti. Znal se je prepustiti Božjemu pogledu in tudi sam je gledal Boga.

Gornji zgled nam pove, da lahko tudi v tišini častimo Najsvetejše. Ni potrebno veliko besed, niso potrebne dolge molitve, dovolj je, da Jezusa samo z ljubeznijo gledamo. To je eden izmed načinov čiščenja svetega Rešnjega telesa.

Danes mnogi ne vedo, kako bi častili Najsvetejše. Nihče jih namreč ni naučil, koga se tam moli in kako naj se tam obnašajo. Zato ne vedo, kaj bi pred tabernakljem sploh počeli. Če gredo skupaj z nekom, ki je vajen molitve pred Najsvetejšim, jim lahko postane nerodno, da sami ne poznajo teh molitev. Lahko pa se dolgočasijo in čakajo, kdaj bo bližnji končal svojo molitev.

Prvo, kar je potrebno za molitev pred Najsvetejšim, je živa vera, da je Jezus res prišel v svetem Rešnjem telesu. Ta vera nam narekuje, da znamo pred tabernakljem vsaj spoštljivo poklekniti in Bogu pokazati svojo vdanost. Dobro je, naj se vsak sam odloči, da bo začel moliti pred Najsvetejšim. Ta odločitev mora biti realna, kar pomeni, da ne bom že prvi dan postal velik častilec svetega Rešnjega telesa, ki bo sposoben klečati cele ure in moliti. Na Jezusa v svetem Zakramentu se je najprej treba navaditi. Molitev mora rasti iz izkušnje in iz doživetja srečevanja z Bogom.

Mogoče bo prvi obisk Najsvetejšega čisto kratek. Mogoče ne bo niti prava molitev. Človek lahko poklekne v klop in kleči v zavesti, da ga Bog gleda. Zavemo se, da nas Bog gleda z ljubeznijo in nas noče soditi za naše prestopke, marveč je vesel, da se mu približamo. Izkušnja Božje ljubezni ga lahko popelje v molitev. Zgodi se, da kak dan ne bo sposoben začutiti nič, niti kako ga ima Bog rad. Takrat lahko Bogu preprosto rečemo: »Ljubi Bog, prazen sem. Nimam ti kaj dati. Tudi povedati ti ne znam nič. Podarjam ti samo ta čas. Glej name in me blagoslovi!« Gotovo bom odšel drugačen, kot sem prišel. Drugič bom mogoče bolj sposoben začutiti, da sem pred Bogom. Zavedal se bom, da v tabernaklju prebiva živi Bog, ki je moj stvarnik in Gospod. V njegovih rokah sem in on mi podarja vsak dan življenje. Iz tega se lahko razvije občutek hvaležnosti Bogu za vse, kar sem in kar premorem.

Vsak naslednji obisk bo drugačen. Človek se udomači pred Najsvetejšim. Navadi se biti v tišini in občutiti Božjo navzočnost. Nauči se srečevati z Bogom. Tišina mu ni več dolgočasna in čas mu začne hitro minevati. Nauči se lahko, da pred Jezusa položi vse svoje življenje, vse veselje, uspehe in tudi križe. Nič hudega, če se pred tabernakljem zjoka ob svoji bolečini. Jezus je celo klical, naj vsi obteženi pridejo k njemu in odložijo bremena na njegova ramena. Počasi z vajo človek odkrije pred tabernakljem svojega prijatelja, ki te zna poslušati, razumeti in ki te ima resnično rad. Če si tega zmožen, so prvi koraki že narejeni. Lahko reče tako kot zgoraj omenjeni mož: Jaz gledam Njega in On gleda mene!